

voimaa heinäk.03

Täsmävuosi

Saan olla iloinen että EU:n tämän vuoden teema on vammaisuus. Minullahan on MS-diagnoosin haltijana oma lehmä ojassa.

Kyynikko sanoo – ihan ilman diagnoosia : Nojoo, tällaisilta vuosilta aina odotetaan liikaa. Kauniit ajatukset helisevät vain juhlapuheissa ja pölyttyvät papereissa. Lieneekö tästä mitään apua oikealle vammaiselle ihan arkipäivässä.

Väitän vastaan, väheksymättä aiempien teemavuosien tuomaa kokemusta liioista odotuksista.

Väitän, että vammaisilla on nyt hyvä alibi olla esillä. Heillä on oikeastaan velvollisuus olla vaatimassa kaikkea sitä tasa-arvokkuutta, jonka kohteena heidän kuuluu unionin alueella tänä vuonna päivää paistatella.

Vammaisten kuuluu olla huomion keskipisteenä ja heidän tulee voida täydesti osallistua yhteiskunnan toimiin, esteet osallisuuden tieltä on kyettävä poistamaan.

Tuntuu hurjalta vaatimukselta, mutta vähitellen vammaisilla on uskallusta , kiitos Kalle Könkkölän ja kumppanien pioneerityön. Nyt heidän tulee itse vedota ihmisoikeuksiinsa, kansalaisoikeuksiinsa, lakeihin ja asetuksiin, joilla heitä kannustetaan ja tuetaan.

Vammaisten on päästävä kaikissa jäsenmaissa ihmisten ilmoille. Pohjoismaiden taso tuntuu kaukaiselta ja saavuttamattomalta niissä maissa, joissa vammaiset yhä pidetään poissa katseilta. Joissakin uusista maista kaikille eri tavoin vammaisille on olemassa yksi yhteinen koulu muutamaksi vuodeksi lapsuuden ja nuoruuden rajamailla. Kaikki niputetaan samaan pakettiin: Epäkelpo.

Olen ottanut vammaisten vuoden teeman vakavasti, vaikka taas puuhissani on koira haudattuna.

Olen tavannut kaksi opaskoiraa parlamentin tiloissa, kun siellä esiteltiin kaikkia niitä apuvälineitä, jotka edistävät sokeiden ja heikkonäköisten koulutusta ja työllistymistä. Kiistatta hienoa, miten koira saattaa opastettavansa ulos ympäröivään yhteiskuntaan, antaa saamansa koulutuksen, silmänsä ja jalkansa ihmisensä käyttöön, jotta katuja voi kulkea ja vaarat välttää. Tietysti keskustelin eniten espanjalaisen ja italialaisen vieraan kanssa, voimme aloittaa luontevasti koirista. Kuinka vanha, mikä nimi, onko ensimmäisesi. Sitten puhuimme ammasteista ja töistä.

Olen saanut tavata avustajakoira-asioissa komissaari Anna Diamantopouloun, joka kiireisellä täysistuntoviikolla Strasbourgissa halusi tutustua toiveisiini liittää tämän vuoden viimeiseen isoon tapahtumaan nämä monitoimija-nelijalat.

Työllisyys- ja sosiaaliasioiden komissaarille asia oli uusi ja hän tahtoi lisää tietoa.

Suomessa näitä invalidien avustajia on koulutettu vuodesta 1994 alkaen ja avun saajat ovat kilpaa kehuneet elämänlaatunsa paranemista ja itsenäisyyden avartumista. Koirat ovat muuttaneet sekä arjen että sunnuntain, sekä työn että vapaa-ajan rutiineja hyvään suuntaan.

Moni on jo ehtinyt kysellä eikö työ parlamentissa ole turhauttavaa. Ei ole tullut turhaa hetkeä vielä ohjelmaani. Melkeinpä päinvastoin, mahdollisuuksia haasteisiin ja mielekkääseen työhön tarjoutuu liikaakin.

Erityisen iloinen olen, jos voin olla vakiinnuttamassa avustajakoirien asemaa opaskoirien statuksen tasolle. Onneksi meille kaikille on vammaisten vuosi.

Ymmärrettävästi pitää olla koiraihminen, että tämän asian kokee omakseen ja ajettavakseen. Sopii minulle kuin häntä koiralle ja haukku pystykorvalle.

Luonnollinen asia, ihmisen ja eläimen yhteistyötä ilman väärinymmärrettyjä sanoja. Ja vielä kestävä kehitystä.

uaaltonen@europarl.eu.int

www.uma-aaltonen.net